

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (deveto vijeće)

23. studenoga 2015.*

„Tužba za poništenje – Funkcioniranje financijskih tržišta – Uredba (EU) br. 537/2014 –
Zakonodavni akt – Nepostojanje osobnog utjecaja – Nedopuštenost“

U predmetu T-640/14,

Carsten René Beul, sa stalnom adresom u Neuwiedu (Njemačka), kojeg je zastupao K.-G. Stümper, a
zatim H.-M. Pott i T. Eckhold, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europskog parlamenta, koji zastupaju P. Schonard i D. Warin, u svojstvu agenata,

i

Vijeća Europske unije, koje zastupaju R. Wiemann i N. Rouam, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje Uredbe (EU) br. 537/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od
16. travnja 2014. o posebnim zahtjevima u vezi zakonske revizije subjekata od javnog interesa i
stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2005/909/EZ (SL L 158, str. 77.),

OPĆI SUD (deveto vijeće),

u sastavu: G. Berardis, predsjednik, O. Czúcz (izvjestitelj) i A. Popescu, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: njemački

Rješenje

Činjenice, postupak i zahtjevi stranaka

- 1 Tužitelj Carsten René Beul ovlašten je računovođa na temelju Gesetza über eine Berufsordnung der Wirtschaftsprüfer (Wirtschaftsprüferordnung, njemački zakon o ovlaštenim računovođama). Stoga je, u skladu s njemačkim propisom, ovlašten provoditi zakonsku reviziju poduzeća, uključujući ona od javnog interesa.
- 2 Dana 16. travnja 2014. Europski parlament i Vijeće Europske unije donijeli su Uredbu (EU) br. 537/2014 o posebnim zahtjevima u vezi zakonske revizije subjekata od javnog interesa i stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2005/909/EZ (SL L 158, str. 77., u daljnjem tekstu: pobijana uredba).
- 3 Prema članku 1. pobijane uredbe, kojim se određuje njezin predmet, njome se utvrđuju zahtjevi za provođenje zakonske revizije godišnjih financijskih izvještaja i konsolidiranih financijskih izvještaja subjekata od javnog interesa, pravila o organizaciji i odabiru ovlaštenih revizora i revizorskih društava od strane subjekata od javnog interesa kako bi se promicala njihova neovisnost i izbjegavanje sukoba interesa te pravila o nadzoru pridržavanja tih zahtjeva od strane ovlaštenih revizora i revizorskih društava.
- 4 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 20. kolovoza 2014. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.
- 5 Zasebnim aktima podnesenima tajništvu Općeg suda 27. i 28. studenoga 2014. Parlament i Vijeće na temelju članka 114. stavka 1. Poslovnika Općeg suda od 2. svibnja 1991. istaknuli su prigovor nedopuštenosti. Tužitelj je 12. siječnja 2015. podnio očitovanja na navedene prigovore.
- 6 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 18. prosinca 2014. Europska komisija zatražila je intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjevima Parlamenta i Vijeća.
- 7 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 22. prosinca 2014. Parlament je naveo da se ne protivi Komisijinu zahtjevu za intervenciju. Tužitelj i Vijeće nisu podnijeli očitovanja o navedenom zahtjevu.
- 8 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da poništi pobijanu uredbu.
- 9 Parlament od Općeg suda zahtijeva da:
 - odbaci tužbu kao nedopuštenu;
 - podredno, u slučaju da odbije prigovor ili odluči odgoditi odlučivanje do donošenja odluke o meritumu, odredi novi rok za podnošenje očitovanja, uključujući ono o pitanju osnovanosti;
 - tužitelju naloži snošenje troškova.
- 10 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:
 - odbaci tužbu kao nedopuštenu;
 - tužitelju naloži snošenje troškova.

Pravo

- 11 Na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika Općeg suda, ako tuženik to zatraži, Opći sud može odlučiti o nedopuštenosti ili nenadležnosti bez ulaženja u raspravljanje o meritumu. U ovom slučaju Opći sud smatra da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen i donosi odluku bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.
- 12 Parlament i Vijeće u ovom slučaju ističu da je pobijana uredba zakonodavni akt te da stoga ne predstavlja regulatorni akt u smislu članka 263. stavka četvrtog UFEU-a. Osim toga, oni smatraju da se pobijana uredba ni izravno ni osobno ne odnosi na tužitelja. Stoga tužba ne može biti dopuštena na temelju članka 263. UFEU-a.
- 13 Tužitelj smatra da se pobijana uredba na njega izravno i osobno odnosi, s obzirom na to da uvodi promjenu u strukturi tijela nadležnog za nadzor njegove strukovne djelatnosti.
- 14 Najprije treba istaknuti da, u skladu s člankom 263. stavkom četvrtim UFEU-a, „[s]vaka fizička ili pravna osoba može pod uvjetima utvrđenima u stavku prvom i drugom pokrenuti postupke protiv akta koji je upućen toj osobi ili koji se izravno i osobno odnosi na nju te protiv regulatornog akta koji se izravno odnosi na nju, a ne podrazumijeva provedbene mjere“.
- 15 Treba istaknuti da pobijana uredba nije upućena tužitelju. Stoga on nema pravo podnijeti tužbu na temelju prve situacije iz članka 263. stavka četvrtog UFEU-a.
- 16 Osim toga, iz preambule pobijane uredbe proizlazi da joj je pravna osnova članak 114. UFEU-a o usklađivanju zakonodavstava i da su je Parlament i Vijeće donijeli zajedno u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom.
- 17 U tom pogledu, iz članka 289. stavaka 1. i 3. UFEU-a proizlazi da pravni akti doneseni u skladu s postupkom definiranim u članku 294. UFEU-a, pod naslovom „redovni zakonodavni postupak“, predstavljaju zakonodavne akte.
- 18 Iz toga slijedi da je pobijana uredba zakonodavni akt.
- 19 U skladu sa sudskom praksom, izraz „regulatorni akt“, u smislu članka 263. stavka četvrtog UFEU-a, ne uključuje zakonodavne akte (presude od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, Zb., EU:C:2013:625, t. 61. i od 25. listopada 2011., Microban International i Microban (Europe)/Komisija, T-262/10, Zb., EU:T:2011:623, t. 21.).
- 20 Iz toga slijedi da tužitelj nema pravo podnošenja tužbe ni na temelju treće situacije iz članka 263. stavka četvrtog UFEU-a.
- 21 Stoga je ova tužba dopuštena samo u mjeri u kojoj se pobijana uredba izravno i osobno odnosi na tužitelja, na temelju druge situacije iz članka 263. stavka četvrtog UFEU-a.
- 22 Opći sud smatra korisnim ispitivanje dopuštenosti tužbe započeti ispitivanjem pitanja osobnog utjecaja na tužitelja.

Osobni utjecaj pobijane uredbe na tužitelja

- 23 Treba podsjetiti da pobijana uredba sadržava pravila koja imaju za svrhu osigurati neovisnost nadležnih tijela u području nadzora djelatnosti ovlaštenih revizora i revizorskih društava koji obavljaju zakonsku reviziju subjekata od javnog interesa. Članak 21. navedene uredbe određuje sljedeće:

„Nadležna tijela neovisna su o ovlaštenim revizorima i revizorskim društvima.

[...]

Osoba ne smije biti član upravljačkog tijela, ili odgovorna za donošenje odluka, tih tijela ako je tijekom svojeg angažmana ili tijekom prethodne tri godine:

- (a) obavljala zakonske revizije;
- (b) imala pravo glasa u revizorskom društvu;
- (c) bila član upravnog, rukovodnog ili nadzornog tijela revizorskog društva;
- (d) bila partner, njegov zaposlenik ili na drugi način ugovorno povezana s revizorskim društvom.

[...]“

- 24 U svojim prigovorima nedopuštenosti Parlament i Vijeće ističu da se pobijana uredba ne odnosi osobno na tužitelja. Oni smatraju da tužitelj nije dio uskog kruga ekonomskih operatora i da ne navodi nijednu posebnu okolnost koja bi ga mogla izdvajati s obzirom na pravila koja proizlaze iz sudske prakse.
- 25 Tužitelj ističe da se pobijana uredba na njega osobno odnosi i da ga njezino donošenje pogađa zbog promjene tijela nadležnog za nadzor njegove strukovne djelatnosti.
- 26 Tužitelj iz članka 21. pobijane uredbe zaključuje da ona dovodi do promjene njegova pravnog položaja. Naime, prema tužiteljevu mišljenju, prije stupanja na snagu pobijane uredbe, tijelo nadležno za nadzor i kontrolu njegove djelatnosti, uključujući onu koja se odnosi na potvrđivanje financijskih izvještaja poduzeća od javnog interesa, bilo je Wirtschaftsprüferkammer (Komora ovlaštenih računovođa, u daljnjem tekstu: WPK). Prema tužiteljevu mišljenju, WPK-om se upravljalo potpuno samostalno te su ga sačinjavali demokratski izabrani predstavnici struke ovlaštenih računovođa.
- 27 Nasuprot tomu, članak 21. pobijane uredbe izričito propisuje da predstavnici struke ovlaštenih računovođa ne mogu obavljati nikakvu funkciju nadzora zakonske revizije poduzeća od javnog interesa.
- 28 Stoga se, prema tužiteljevu mišljenju – time što je nužno uzrokovala promjenu u sastavu nadležnog tijela u području nadzora djelatnosti zakonske revizije subjekata od javnog interesa – pobijanom uredbom mijenja pravni okvir u kojem se navedena djelatnost obavlja. Ta promjena predstavlja zadiranje u njegovo temeljno pravo koje se odnosi na slobodu izbora zanimanja, sadržano u članku 15. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, s obzirom na to da utječe na samostalnost sustava strukovnog nadzora.
- 29 Tužitelj dodaje da, kako bi obavljao svoju djelatnost, od svakog nadležnog tijela društava i drugih poduzeća nad kojima mora provesti reviziju mora zatražiti revizijski angažman. S obzirom na pobijanu uredbu, navedena tijela mogu mu povjeriti angažman samo ako im potvrdi da ga nadzire nadležno tijelo, čiji će sastav, dakle, nakon stupanja na snagu pobijane uredbe biti izmijenjen. Stoga ga se pobijanom uredbom prisiljava da se podvrgne nadzoru novog nadležnog tijela. Ako se nakon uspostave tog novog nadležnog tijela tužitelj u obavljanju svojeg zanimanja suoči s pitanjima revizije poduzeća od

javnog interesa, morat će se obratiti novom nadležnom tijelu i WPK mu neće moći pružiti nikakav odgovor. Samo je novo tijelo nadležno za opći nadzor, kažnjavanje prijestupa i davanje službenih smjernica ovlaštenim računovođama.

- 30 Konkretnije, tužitelj smatra da se pobijana uredba na njega osobno odnosi jer je njegovo pravo obavljanja strukovne djelatnosti pod nadzorom upravnog samostalnog tijela dokinuto. U tom pogledu upućuje na presudu od 18. svibnja 1994., Codorniu/Vijeće (C-309/89, Zb., EU:C:1994:197, t. 21. i 22.) i na temelju nje zaključuje da je, kad je riječ o osobnom utjecaju, dovoljno da pobijani akt ugrožava dosegnuti status koji uživa stranka koja zahtijeva njegovo poništenje.
- 31 Najprije treba podsjetiti da se akt osobno odnosi na osobu kojoj nije upućen samo ako taj akt na nju utječe zbog određenih osobina koje su joj svojstvene ili zbog neke činjenične situacije koja je razlikuje od bilo koje druge osobe, izdvajajući je uslijed toga pojedinačno poput osoba kojima je odluka upućena (vidjeti u tom smislu presude od 15. srpnja 1963., Plaumann/Komisija, 25/62, Zb., EU:C:1963:17, str. 197., 223. i od 25. srpnja 2002., Unión de Pequeños Agricultores/Vijeće, C-50/00 P, Zb., EU:C:2002:462, t. 36.).
- 32 U skladu sa sudskom praksom, akt ima opću primjenu ako se primjenjuje na objektivno utvrđene situacije i ako proizvodi pravne učinke u pogledu općenito i apstraktno određenih kategorija osoba (rješenje od 6. rujna 2011., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, T-18/10, Zb., EU:T:2011:419, t. 63.).
- 33 Takva je situacija u ovom slučaju. Naime, prema članku 288. stavku drugom UFEU-a, uredba ima opću primjenu, obvezujuća je u cijelosti i neposredno se primjenjuje u svim državama članicama.
- 34 Kad je riječ o kriterijima utvrđenima sudskom praksom navedenom u gornjoj točki 32., treba utvrditi da se pobijanom uredbom određuju da posebni zahtjevi u pogledu zakonske revizije subjekata od javnog interesa imaju opću primjenu, kako bi se osiguralo usklađivanje zakonodavstava i upravnih praksi država članica u tom području. Isto vrijedi i za članak 21. navedene uredbe, koji tužitelj kritizira, a kojim se određuju uvjeti čija je svrha osigurati neovisnost tijela nadležnih za nadzor djelatnosti ovlaštenih revizora kad je riječ o zakonskoj reviziji subjekata od javnog interesa. Sva pravila iz pobijane uredbe izravno se primjenjuju u svim državama članicama.
- 35 Osim toga, situacije i osobe na koje se pobijana uredba primjenjuje objektivno su utvrđene, s obzirom na to da je u njezinu članku 2. određeno da se ona, s jedne strane, primjenjuje na ovlaštene revizore i revizorska društva koji obavljaju zakonske revizije subjekata od javnog interesa i, s druge strane, na subjekte od javnog interesa. Isto vrijedi i za njezin članak 21., kojim se utvrđuju zahtjevi u vezi sa sastavom nadzornih tijela, a koje države članice moraju poštovati prilikom uspostave takvih tijela.
- 36 Iz prethodno navedenog proizlazi da su kategorije osoba na koje se primjenjuje pobijana uredba također općenito i apstraktno određene.
- 37 Iz toga slijedi da pobijana uredba i osobito njezin članak 21. imaju opću primjenu.
- 38 Međutim, treba podsjetiti da činjenica da odredba po svojoj prirodi i dosegu ima opću primjenu, utoliko što se primjenjuje na sve predmetne ekonomske operatore, ne isključuje mogućnost da se može osobno odnositi na neke od njih (presude od 22. lipnja 2006., Belgija i Forum 187/Komisija, C-182/03 i C-217/03, Zb., EU:C:2006:416, t. 58. i od 23. travnja 2009., Sahlstedt i dr./Komisija, C-362/06 P, Zb., EU:C:2009:243, t. 29.).

- 39 U tom pogledu kao prvo treba podsjetiti da činjenica da se pobijani akt primjenjuje na situacije koje su objektivno utvrđene njegovim vlastitim odredbama i proizvodi pravne učinke u pogledu kategorija osoba koje su općenito i apstraktno određene, dokazuje nepostojanje osobnog utjecaja (presuda Sahlstedt i dr./Komisija, t. 38. *supra*, EU:C:2009:243, t. 31.; vidjeti u tom smislu rješenje Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, t. 32. *supra*, EU:T:2011:419, t. 89.).
- 40 U ovom slučaju na tužitelja se pobijana uredba odnosi isključivo zbog njegova svojstva ovlaštenog revizora koji obavlja djelatnost revizije nad subjektima od javnog interesa, situacije koja je objektivno utvrđena pobijanom uredbom a da zakonodavac ni na koji način nije uzeo u obzir pojedinačnu situaciju predstavnika te struke. Osim toga, zahtjevi u pogledu sastava tijela zaduženih za nadzor ovlaštenih revizora koji obavljaju takvu djelatnost propisani su općenito i bez razlike se primjenjuju na svakog ekonomskog operatora i svako tijelo koji ulaze u područje primjene pobijane uredbe.
- 41 Kao drugo, u skladu sa sudskom praksom, kad pobijani akt utječe na skupinu osoba koje su bile određene ili određive u trenutku donošenja tog akta i prema kriterijima koji su svojstveni članovima skupine, ta se odluka može osobno odnositi na te osobe kao na dio uskoga kruga ekonomskih operatora, a to može posebno biti slučaj kad odluka mijenja prava koja je pojedinac stekao njezinim donošenjem (presuda od 27. veljače 2014., Stichting Woonpunt i dr./Komisija, C-132/12 P, Zb., EU:C:2014:100, t. 59.).
- 42 Međutim, u ovom slučaju osobe na koje utječu zahtjevi opisani u članku 21. pobijane uredbe nisu bile ni utvrđene ni utvrdive u trenutku donošenja pobijane uredbe.
- 43 Naime, u skladu s člankom 44. pobijane uredbe, on se primjenjuje od 17. lipnja 2016. Stoga države članice, prema potrebi, moraju prije tog roka preustrojiti nadležna tijela o kojima je riječ kako bi ispunile zahtjeve opisane u članku 21. pobijane uredbe.
- 44 U tom pogledu, tužitelj sam objašnjava da je u trenutku podnošenja tužbe WPK i dalje bio nadležan za nadzor ovlaštenih revizora u području revizije subjekata od javnog interesa i da će se takva situacija nastaviti do prijenosa nadležnosti za nadzor s WPK-a na tijelo koje ispunjava kriterije utvrđene u članku 21. pobijane uredbe. Stoga svaki njemački ovlašteni revizor koji je započeo ili će započeti djelatnosti revizije subjekata od javnog interesa nakon donošenja pobijane uredbe, ali prije prijenosa nadležnosti za nadzor, jest ili će biti u potpuno istom položaju kao i tužitelj: nadzor njegove djelatnosti prijeći će s WPK-a, sastavljenog od predstavnika koji obavljaju zanimanje ovlaštenog računovođe, na drugo tijelo koje ispunjava zahtjeve opisane u članku 21. pobijane uredbe, to jest na tijelo koje među članove upravljačkog tijela ili među suradnike odgovorne za donošenje odluka osobito ne može uključivati revizore koji obavljaju ili su obavljali to zanimanje u prethodne tri godine.
- 45 Stoga se nepoznat broj ekonomskih operatora može pridodati kategoriji osoba kojoj je tužitelj pripadao u trenutku donošenja pobijane uredbe, tako da se ta kategorija ne može kvalificirati kao uski krug. Upravo suprotno, radi se o skupu neodređenih i neodredivih ekonomskih operatora, čiji se krug može povećati nakon donošenja pobijane uredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 14. studenoga 1984., Intermills/Komisija, 323/82, Zb., EU:C:1984:345, t. 16. i rješenje od 3. travnja 2014., CFE-CGC France Télécom-Orange/Komisija, T-2/13, EU:T:2014:226, t. 51.).
- 46 Međutim, akt o kojem je riječ ne odnosi se osobno na ekonomske operatore koji pripadaju takvoj otvorenoj kategoriji (vidjeti u tom smislu rješenje CFE-CGC France Télécom-Orange/Komisija, t. 45. *supra*, EU:T:2014:226, t. 52.).
- 47 Kao treće, treba naglasiti da se tužitelj ne poziva ni na jedan čimbenik koji priznaje sudska praksa na temelju kojeg bi ga se moglo izdvojiti. Poziva se na navodno stečeno pravo da ga nadzire samostalno strukovno tijelo koje čine predstavnici njegove struke. Čak i pod pretpostavkom da takvo pravo postoji i da ga se za potrebe ocjene osobnog utjecaja može uzeti u obzir, treba naglasiti da svaki drugi

njemački ovlašteni revizor uživa takvo pravo i da će ono, kad je riječ o reviziji subjekata od javnog interesa, biti bez razlike ukinuto u pogledu svih navedenih revizora prijenosom nadležnosti u području nadzora na drugo tijelo koje ispunjava kriterije propisane člankom 21. pobijane uredbe.

- 48 Stoga se činjenični okvir u ovom slučaju razlikuje od onoga u predmetu u kojem je donesena presuda Codorniu/Vijeće, t. 30. *supra* (EU:C:1994:197). Naime, u tom predmetu tužitelj se izdvajao činjenicom da je nositelj žiga „Grand Crémant de Codorniu“, a uredba o kojoj je bila riječ sprečavala ga je da se koristi tim žigom, s obzirom na to da je njome samo francuskim i luksemburškim proizvođačima bilo dopušteno korištenje izrazom „crémant“. Sud je istaknuo da je ta okolnost izdvajala tužitelja u odnosu na svakog drugog operatora (presuda Codorniu/Vijeće, t. 30. *supra*, EU:C:1994:197, t. 21. i 22.). Međutim, u ovom slučaju ne radi se o korištenju žigom, koje je po svojoj prirodi osobno, već o navodnom pravu biti nadziran od strukovnog tijela čiji članovi obavljaju zanimanje ovlaštenog računovođe. Takvo pravo, čak i pod pretpostavkom da je dokazano, nipošto ne izdvaja tužitelja u odnosu na sve utvrđene i utvrdive operatore koji obavljaju navedeno zanimanje, a koji provode reviziju nad subjektima od javnog interesa.
- 49 S obzirom na ta razmatranja, treba zaključiti da se ni pobijana uredba općenito ni njezin članak 21., koji tužitelj kritizira u svojoj tužbi, ne odnosi osobno na njega.
- 50 Slijedom toga, imajući na umu da su kriteriji izravnog i osobnog utjecaja kumulativni kad se ispituje dopuštenost s obzirom na drugu situaciju iz članka 263. stavka četvrtog UFEU-a, suvišno je ispitivati izravan utjecaj pobijane uredbe na tužitelja.
- 51 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da tužitelj nema aktivnu legitimaciju na temelju članka 263. stavka četvrtog UFEU-a.

Tužiteljevo pravo na djelotvoran pravni lijek

- 52 Tužitelj se poziva na članak 19. UEU-a kao i na članak 47. stavak prvi Povelje o temeljnim pravima i iz toga zaključuje da, s obzirom na te odredbe, njegovo pravo na djelotvoran pravni lijek podrazumijeva da je ova tužba dopuštena.
- 53 Najprije treba podsjetiti da sudski nadzor poštovanja pravnog poretka Unije, kao što proizlazi iz članka 19. stavka 1. UEU-a, osiguravaju Sud i sudovi država članica (presuda Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, t. 19. *supra*, EU:C:2013:625, t. 90.).
- 54 U skladu sa sudskom praksom, Ugovor o FEU-u u svojim člancima 263. i 277., s jedne, te u članku 267., s druge strane, ustanovio je cjelovit sustav pravnih lijekova i postupaka kojima je cilj osigurati nadzor zakonitosti akata Unije povjeravajući ga sudu Unije (presude Unión de Pequeños Agricultores/Vijeće, t. 31. *supra*, EU:C:2002:462, t. 40. i Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, t. 19. *supra*, EU:C:2013:625, t. 92.).
- 55 Na taj način su fizičke ili pravne osobe, koje zbog pretpostavki za dopuštenost iz četvrtog stavka članka 263. UFEU-a ne mogu izravno pobijati opće akte Unije, zaštićene od primjene tih akata u odnosu na njih. Kad provedba navedenih akata pripada institucijama Unije, ove osobe mogu podnijeti izravnu tužbu pred sudom Unije protiv provedbenih mjera pod pretpostavkama iz četvrtog stavka članka 263. UFEU-a i na temelju članka 277. UFEU-a pozvati se u prilog svojoj tužbi na nezakonitost općeg akta u pitanju. Kad navedena provedba pripada državama članicama, te osobe mogu isticati nevaljanost akta Unije u pitanju pred nacionalnim sudovima i potaknuti ih da se u tom pogledu obrate, na temelju članka 267. UFEU-a, Sudu putem prethodnih pitanja (presuda Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, t. 19. *supra*, EU:C:2013:625, t. 93.).

- 56 U tom pogledu treba naglasiti da pojedinci, u okviru nacionalnog postupka, imaju pravo pobijati zakonitost svake odluke ili drugog nacionalnog akta u vezi s primjenom općeg akta Unije na njih, pozivajući se na nevaljanost potonjeg (presuda Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, t. 19. *supra*, EU:C:2013:625, t. 94.).
- 57 Iz toga proizlazi da zahtjev za prethodnu odluku kojom se ocjenjuje valjanost, kao i tužba za poništenje, predstavlja vrstu nadzora zakonitosti akata Unije (presuda Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, t. 19. *supra*, EU:C:2013:625, t. 95.).
- 58 S druge strane, kad je riječ o zaštiti koju pruža članak 47. Povelje o temeljnim pravima, potrebno je naglasiti da predmet tog članka nije izmjena sustava sudskog nadzora predviđenog Ugovorima, a osobito ne pravila o dopuštenosti tužbi izravno podnesenih sudu Unije (presuda Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, t. 19. *supra*, EU:C:2013:625, t. 97.).
- 59 Iz toga slijedi da tužitelj ne može osnovano tvrditi da ova tužba za poništenje treba biti dopuštena na temelju članka 47. Povelje o temeljnim pravima, iako nema aktivnu legitimaciju na temelju članka 263. stavka četvrtog UFEU-a.
- 60 Stoga ovaj prigovor treba odbiti.
- 61 S obzirom na sve prethodno navedeno, treba prihvatiti prigovor nedopuštenosti koji su istaknuli Parlament i Vijeće i stoga odbiti tužbu kao nedopuštenu.
- 62 Iz toga također proizlazi da ne treba odlučiti o Komisijinu zahtjevu za intervenciju.

Troškovi

- 63 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.
- 64 Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje vlastitih troškova kao i troškova Parlamenta i Vijeća, sukladno njihovim zahtjevima.
- 65 Nadalje, na temelju članka 144. stavka 10. Poslovnika, Komisija i Parlament snosit će vlastite troškove povezane sa zahtjevom za intervenciju. Kao što to proizlazi iz gore navedene točke 7., tužitelj i Vijeće u tom pogledu nisu imali troškove.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (deveto vijeće)

rješava:

- 1. Tužba se odbacuje kao nedopuštena.**
- 2. Ne treba odlučiti o zahtjevu za intervenciju Europske komisije.**
- 3. Carsten René Beul snosit će vlastite troškove kao i troškove Europskog parlamenta i Vijeća Europske unije.**
- 4. Komisija i Parlament snosit će vlastite troškove povezane sa zahtjevom za intervenciju.**

U Luxembourg 23. studenoga 2015.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
G. Berardis